

SAHIBINI
ARAYAN
KALP

© 2025, Hayat Yayıncılık, İletişim, Yapım, Eğitim Hizmetleri ve Tic. A.Ş.

Tüm yayın hakları anlaşmalı olarak Hayat Yayınları'na aittir.

Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir; izinsiz çoğaltılamaz, basılamaz.

ISBN: 978-605-151-567-0

Sertifika No: 75092

<i>Hayat Yayınları</i>	: 794
<i>Edebiyat</i>	: 134
<i>Kitabın Adı</i>	: Sahibini Arayan Kalp
<i>Yazarı</i>	: Safiye Çetinkaya
<i>Yayın Koordinatörü</i>	: Erol Şahnacı
<i>Yayın Editörü</i>	: Sevgi Korkut
<i>Kapak Tasarım</i>	: Yunus Karaaslan
<i>İç Tasarım</i>	: Vildan Ekşi
<i>Baskı Yeri ve Tarihi</i>	: İstanbul, 2025
<i>Baskı ve Cilt</i>	: Alioğlu Matbaacılık Orta Mahalle Fatin Rüştü Sokak No: 1/3-A Bayrampaşa / İstanbul Tel: (0 212) 612 95 59 Sertifika No: 45121

Hayat Yayın Grubu

Molla Gürani Mahallesi, Oğuzhan Caddesi No: 15 Kat: 3

Fındıkzade - Fatih / İstanbul

Tel: 0212 613 11 00 Gsm: 0530 259 80 96

www.hayatyayinlari.com - e-posta: hayat@hayatyayinlari.com

✕ /hayatyayinlari /hayatyayinlari

SAFİYE ÇETİNKAYA

SAHİBİNİ
ARAYAN
KALP

SAFİYE ÇETİNKAYA

1980’de Antalya’da doğdu. İlk ve orta öğrenimini Antalya’da tamamladı. Afyon Kocatepe Üniversitesi’nde Türk Dili ve Edebiyat, Süleyman Demirel Üniversitesi’nde İlahiyat bölümünü bitirdi.

Yeditepe Üniversitesi’nden Çocuk ve Ergen Psikolojisi dersleri ve Başkent Üniversitesi’nden Aile Danışmanlığı dersleri aldı.

Evli ve iki çocuk annesi olan Safiye Çetinkaya, okullarda gençlerin ve öğrencilerin sorunlarının giderilmesi, aile bağlarının kuvvetli olmasının yanı sıra aileler ile çocuk iletişimi ve sevgi bağının oluşturulması, çocukların bağımlılıklardan nasıl uzak tutulacağı gibi konularda söyleşiler yapıyor.

Yazarın bu kitap ile birlikte yayınlanmış sekiz kitabı bulunmaktadır.

- Sevgiye Uyanış
- Eylül Vurgunu
- Can Kırığı
- Asrın İhaneti
- Aşk Yağmuru Sever
- Gözyaşı Ülkesi
- Kendine Engel Olma
- Kendine Gel

Birçok değerli yazarın katkı sunduğu *Cennet Kadınları* kitabında Hz. Hatice’nin ve Hz. Sümeyye’nin hayatlarını kaleme almış ve engelli bireylerin yaşam koşullarını anlatan *Biz Varız* isimli kitaba bölümler hazırlamıştır.

1

*“Yalnızlığın içine itilmiş
bir avuç insanız,
denize kıyısı olmayan bu hüznü şehirde...”*

“Bir şeylere geç kalmış olmanın acısını taşımakla beraber, yeniden başlamanın imkânsız olduğunu bilmenin ağırlığı altında eziliyorum. Hep sonradan geliyor aklım başıma. Sonradan gelen akıl ile de geçmişi düzeltmek mümkün olmuyor. Tekrarı yok hayatın... Ne yeniden yaşamak mümkün ne de yaşadıklarını söylemek. Önemli olan karanlık içinde doğru yolu bulabilmek...

Şimdi geceye döküyorum içimi. Zaten bu hep böyledir, gündüz biriktirir geceye döker insan içini. Hepimizin yitiği başka, yittiği de... Ondandır hep suskunluğumuz. Çünkü herkes bir başkasının derdine yabancı...

Ben istenmediğim bir gönlün öznesi olmaya zorlanmış biriyim, çıkmaz sokağa girmişimde adres sormuşum gibi kaldım ortada. Bir şeyim yokmuş gibi yaşamaya mecbur bırakılırken anlatılamayan binlerce hissin içinde boğuluyorum şimdi.

Özlemek çok sessiz ama geveze bir sızısı var. Hiç sakinlemiyor o sızı. En kötüsü de ben bu sızı ile ölüp gideceğim ve kimseler benim kapanmayan bir yaranın sızısından öldüğümü bilmeyecek.

Evet evet, kapanmayan bir yaranın sızısından öleceğim. Ne kabuk bağlıyor ne kapanıyor ve kimseler bu kanayan yaranın beni öldürdüğünü fark etmiyor. Kendi kendimi kurta ramıyorum artık. Hani belki biri durumumu fark etse, tutsa elimden... Sessiz çılgınlığım olsa, kim bilir yaşama yeniden tutunurum...

Uzun zamandır içimdeki duvarları yumrukluyorum. Yolculuklar çekiyor canım, uzunca ve uzakça. Neye içerlediğini bilmeyen bir küskünlük hâli, herkese, her şeye kırgın üstelik. Nasıl geçer bu hâlim bilinmez. Yarım kalmışlığın ilacı var mıdır ki?” dedi Menesa, bahçelerindeki o ağacın altında.

Gözleri son bir yıldır zaten buğulu camlar gibiydi. Ne zaman yalnız kalsa hep kendi içselliğinde boğuluyor ve her yanını derin bir özlem duygusu kalbini sarıyordu. Bir yıldır kendi kendine konuşmaktan ve çevresine çok iyiymiş rolü onamaktan yorulmuştu. Yaşadığı çaresizliğin ağırlığıyla dizlerinin üzerine çöktü. Bağıra bağıra ağlamak istiyordu ama birden Emine Rabia'nın ağlama sesi geldi kulağına. Koşarak onun odasına çıktı ve küçük kızı yatağından alarak bağrına bastı.

“Geldim kızım. Buradayım.”

Hep aynı sözler ile Emine Rabia'ya seslendiğini düşününce içi acıdı. Ona sadece ‘kızım’ diyebiliyordu. İçinden, “Sana anneciğim demeyi nasıl da çok istiyorum aslında,” dedi yine.

Emine Rabia onun kanydı, canıydı üstelik ama ‘anneciğim’ diye seslenemiyordu. Doğduğunda kucağına ilk verdiklerindeki yaşadığı sevinç, onu beş aylıkken emzirmeye başlaması, ilk adımlarını seyretmesi, her gün üzerine titremesi ‘anneciğim’ demesine yetmiyordu anlaşılır.

Aslında kendi doğurmuşçasına çok seviyordu Emine Rabia'yı. Belki gerçekten kendi doğurmuş olsaydı bu kadar da

sevemeyebilirdi. Seviyordu sevmesine de içine oturan ağrıların ağırlığı Menesa'nın kendini hayatın akışına bırakmasına izin vermiyordu.

Kendi kanı olan ama kendi çocuğu olmayan bir kıza annelik yapmak, evli ama aynı yatağı paylaşmadığı bir adam ile aynı evde yaşıyor olmak, sevdiği o adamı hâlâ bekliyor olmak ve bütün bunların arasında babası ve annesi kırılmasın diye hep susmak zorunda kalmak, Menesa'nın yaşam gücünü iyice yitirmesine sebep olmuştu.

***

Yirmi beş yıl önce

Asil Bey gemiyle kargo yapma işini babasının vefatından sonra bin dokuz yüz seksen beş senesinde devralmış ve üç tane gemi ile ülkeler arası ticaret yapmaya başlamıştı. Hani şu armatör denilen mesleği yapıyordu. Zaman içinde iyi kazanç sağlarken beş kargo gemisi daha alarak işini büyüttü. Genellikle sıcak denizlere kargo taşıyordu. Tunus, Mısır, Cezayir, Fas, Libya gibi ülkelere gidecek kargolar ondan soruluyordu. Bir nevi ülkeler arası gemi taşımacılığıydı yaptığı.

Bazen kaptanlara yol gösterircesine kendisi de giderdi bu yolculuklara. Çoğu zaman eşi Emine Hanım'ı da yanında götürürdü. Gemiler kargolarını boşaltıp, yeni yüklerini alana kadar gittikleri ülkede en az bir ay kaldıkları oluyordu. Bu arada Asil Bey ve Emine Hanım o ülkenin tarihi mekânlarını gezerler, alışveriş yaparlardı. Evliliklerinin ilk dört yılında çocukları olmadığı için bu seyahatleri daha çok yapma imkânları olmuştu.

Doksanlı yıllarda Mısır'a gitmişlerdi. Mısır'ı gezerlerken gördükleri tarihi eserler onları çok etkilemiş ve bir ay boyunca o eserleri incelerken Hz. Yusuf Peygamberin Mısır dönemindeki yaşantısını öğrenmişler ve sanki tarihin içinde bir yolculuk yapmışlardı. Bu seyahat sırasında Emine Hanım, hamile

olduğunu öğrenmişti. Bu Asil Bey için tarifi imkânsız bir mutluluktuktu.

Asil Bey gördüklerinin, duyduklarının etkisiyle, “Hanım, oğlumuz olursa ismi Yusuf olsun. Kızımız olursa da ismi Menesa olsun.” demişti. Emine Hanım nezaket sahibi ve kocasını çok seven biriydi. Onun kırılmasına sebep olacak hiçbir şeye müsaade etmezdi.

“Tabii ki, sen nasıl istersen, sağlıklı doğsun hele bir çocuğumuz. Sen hangi ismi vermek istersen veririz.” dedi. Oysa o kızı olursa Meryem ismini vermeyi çocukluğundan beri hep istiyordu. Lakin bunu dillendirmede bile. Asil Bey ile Emine Hanım henüz bilmiyordu ama Menesa ve Meryem’in kaderleri Mısır sokaklarında şekilleniyordu. Dualar belki de yürekten geçen istekler kabul oluyordu. Ama onlar bilmiyordu, dokuz ay sonra kendilerine Yaratıcı’nın hazırladığı sürprizi...

Gemi limanları mekanik ormanlar gibidir. Devasa gemilerin deli tayarlar gibi limana büyük halatlarla bağlanmış şekilleri, konteynır dağları, ağaçlar gibi yükselen vinçler, karınca gibi kaynaşan tırlar ilk bakışta ya da bu işe uzak olan kişilere ür-kütücü gelebilir. Emine Hanım bir kadın olarak bu görüntüyü ve yosun kokusunu çok seviyordu. Mart ayındaki ortalığı cılız ısıtan güneşe rağmen Asil Bey ve Emine Hanım’ın bu defaki İstanbul Limanı’na yanaşmaları daha bir sıcak ve coşkuluuydu. Bir bebekleri olacaktı ve aileleri büyüyecekti.

Asil Bey’in onca zenginliğine rağmen hiçbir zaman şoförü olmamış ve o arabasını hep kendisi kullanmayı tercih etmişti. Bu yüzden eşi daha geminin kamarasındayken arkadaşına telefon etmiş ve liman otoparkından arabasını geminin önüne getirmesini rica etmişti. Çok güvendiği bir ortağı ve iki tane de sağlam adamı vardı. Onlara geminin kargo yüklerinin inmesini beklemelerini söyleyerek eşini arabaya bindirdi. Sanki yollarda hep kasis varmış gibi oldukça yavaş sürüyordu arabayı

Asil Bey. Üsküdar sahilindeki evlerine geldiklerinde neredeyse karısını arabadan kucaklayarak indirecekti Asil Bey.

“Aman dikkat et! Bebeğimize ve sana zarar gelmesin.” gibi birçok cümle sarf ediyordu. Oldukça geniş olan evlerinde bugüne kadar yardımcı istememişti Emine Hanım. Zaten on iki ayın neredeyse dört ayını ülke dışında geçiriyorlardı ve eşiyle evde yalnız olmaktan da çok hoşlanıyordu Emine Hanım. Artık işler değişmişti. Asil Bey hiç durmadan, “Sen hep yat, dinlen. Ev işlerinde yardımcı olacak bir hanımı işe alalım. Hem bebeğimiz doğunca da sana yardımcı olur.” diyordu. Lakin Emine Hanım bunu kabul etmedi. Çünkü ona göre daha erkendi.

Zaman hızlı geçiyordu. Göz açıp kapayana kadar da beş ay geçmişti bile. Doktor kontrolüne gittiklerinde ikiz olduğunu söylediğinde sevinçleri bir kat daha arttı. Bir tanesinin kız olduğunu ama diğerini göremediğini söyledi doktor. Asil Bey içinden hep, “Diğer bebek erkek bence. Yusuf doğacak ve benim ticaretimi o yapacak.” diye geçiriyordu.

Emine Hanım’ın tek derdi bebeklerinin sağlıklı doğmasıydı. Geri kalan dört ay neredeyse dört yıl gibi uzun geldi birbirini çok seven çifte. Asil Bey, doğum olana kadar gemilerin başında uzak ülkelere gitmedi. Geniş bir sülale çevresine sahipti her iki taraf da. Emine Hanım’ın ikiz bebeklere hamile olduğunu duyan eş, dost, akraba her gün evi dolduruyordu. İsmi önceden belirlendiği Menesa ve oğlan doğacağı düşünüldüğü Yusuf için çeşitli kıyafetler, ayakkabılar, biberonlar falan getiriyorlardı. Evde dört ay süren bir bayram havası esti. Tüm hazırlıklar tamamı. Emine Hanım’ın ve Asil Bey’in artık ikizlerini kucağına aldığı gün geldi. Hemşire doğumhanenin önündeki koridoru dolduran kalabalığa kucağındaki bebeği işaret ederek, “Emine Güven Hanım’ın yakınları nerede?” diye sordu.

Daha Asil Bey'in ayaklanmasına fırsat kalmadan sülalenin kadınları ayağa kalkıp, hemşireye doğru meylettiler. Bebeğin pembe kundağa sarılı olmasından dolayı Asil Bey bekledikleri kızları Menesa'nın önce doğduğunu düşündü.

Abartılmış sevinç çılgınlıkları arasında minik kızı Asil Bey'in kucağına verdiler. Asil Bey daha yüzünü bile görmeden bağına bastı ve Allah'a hamt etti önce. Sonra kundağı açtı. Gözleri henüz açılmamış olan bebeğin yüzü tebessümlüydü. Başka bir hemşire beyaz bir kundağa sarılmış olan ikinci bebek ile kıpıda belirdi. Artık Emine Hanım'ın yakınlarını sormuyorlardı. Çünkü bariz bir şekilde kim oldukları belli oluyordu.

"Emine Hanım'ın ikinci kızı da doğdu. Hayırlı olsun." dedi ve bebeği uzattı. Büyük halaları Suzan Hanım ortamın sessizliğine fırsat vermeden hemen bebeği kucağına aldı. Az önceki bebeğe verdiği sevinç tepkilerinin aynısı kucağındaki bebeğe de gösterdi. Koridordaki herkes Asil Bey'in vereceği tepkiyi merak ediyordu. Çünkü aylardır diğer bebeğin erkek olacağını düşünmüştü Asil Bey. Kucağındaki kızını sağ koluna aldı ve diğer kolunu da yeni doğan diğer kızına uzattı Asil Bey.

"Maşallah... Evim çok bereketlendi. Verin bakayım benim diğer kızımı da kucağıma." dedi tebessümle. Asil Bey'deki bu sakinlik ve sevinç hâli sülalenin diğer bireylerinin de yüzünün tebessüm etmesine neden oldu. Aslında ne Emine Hanım ne de Asil Bey bazı kültürlerdeki gibi erkek çocuk ısrarlısı olan insanlardı. Yaş itibarıyla biraz geç evlenmiş olmaları ve Asil Bey'in babadan devam eden, zamanla daha da büyüttüğü işinde ona yardım edecek bir erkek evladın özlemiydi sadece...

Hastane dönüşü yine bir cümbüş havasında oldu. Emine Hanım'ın hastaneden çıkacağı gün tüm sülalenin bireyleri aşağıda küçük bir konvoy oluşturmuş bekliyorlardı. Asil Bey'in tek kardeşi olan Suzan Hanım ise çoktan evi pembe tüller ile

süslemişti. Merdiven demirlerinde, kapı kollarında balonlar asılıydı. Suzan Hanım'ın ayarladığı fotoğrafçı her bir kareyi çekiyordu. Yemekler ise akşamdan hazırlanmış, dolaba konulmuştu. İki bebeğe bakmanın zor olacağını düşünen Suzan Hanım doğumdan bir gün önce Ahsen isminde otuzlu yaşlarda, becerikli, iyi yemek yapan bir hanımı yardımcı olarak tutmuştu.

Asil Bey'in kucağında bir bebeği, diğer bebek Suzan Hanım'ın kucakında eve girdiler. Yeni yardımcı ise Emine Hanım ile ilgileniyordu. Odasında üzerini değiştirip salona gelince, tüm gözler Emine Hanım'da oldu. Asil Bey önceden sipariş ile yaptırdığı zultanit taşı gerdanlığı karısına taktı. Bu iki bebeğin babası olma şerefini ona verdiği için önce Allah'a hamt etti sonra da karısına teşekkür etti.

2

Menesa ve Meryem o evde sevgiyle şımartılarak büyüyordu. Oldukça geniş bir sülalenin, yıllardır beklenen çocukları olmanın verdiği güvenle kucaktan hiç inmiyorlardı. Neşe içinde büyürlerken en büyük eğlenceleri evin üst kat merdiven trabzanlarından kaymaktı. Emine Hanım, bu anları yarı korku ile izler ama neşelerine de engel olmak istemezdi. Birbirlerine çok benzedikleri için onları ayırt etmek maksadıyla farklı kıyafetler giydirdiyordu. Yoksa aynı pijamaları giydikleri gecelerde karı, koca ikisi de hiç ayırt edemiyorlardı. Biraz büyüdüklerinde kendi tarzlarını oluşturdukları için anne babalarının ve sülalelerinin onları ayırt etmeleri daha kolay olmuştu. Menesa genellikle omuz hizasında saçlarını kestiriyordu. Meryem ise beline kadar uzatıyordu saçlarını.

Meryem ikizi olan Menesa'ya göre fiziken daha güçsüzdü. Zaten doğduğunda da kardeşinden daha zayıf, çelimsizdi. Zekâ olarak hiçbir fark yoktu aralarında lakin boy olarak ve vücut görüntüsü olarak sanki bir, iki ay küçükmüş gibi görünüyordu. O nedenle Emine Hanım ona daha çok yedirmeye gayret ediyordu. Akrabalar arasında da, "Ultrasonda da hep Menesa görülmüştü değil mi? Demek ki Menesa kardeşini hep bastırmış, onun daha kalıplı olacağı doğmadan belliymiş" gibi cümleler konuşuyorlardı.

Meryem'in daha kırılğanmış gibi görünen çelimsiz hâli on beş yaşına kadar devam etti. On beş yaşından sonra iki kız kardeşin vücut kitlelerini birbirinin aynısı oldu. Ama Meryem'e

yapılan muamele on beş yaşından sonra da hep devam etti. Tek yumurta ikizi olmaları nedeniyle yüz hatlarında ise en küçük bir fark yoktu.

“O zayıf bünyeli. O nedenle çok çabuk hasta oluyor. Aman ona dokunmayın, onu üzmeysin!” diye devam etti, gitti. Menesa ise bu farklı davranıştan dolayı hiç rahatsız olmuyordu. Bilakis kardeşine kendisi de sürekli daha hassas davranıyordu. Üstelik çok da iyi anlaşıyorlardı. Hani derler ya, tek yumurta ikizleri birbirlerini acılarını ve sevinçlerini hissederek diyorlar. Onlarda da durum pek farklı değildi. Çok mükemmel bir anlaşma sanatı vardı aralarında. Zevkleri çok küçük farklılıklarla bezeldi. Aynı okullara gidiyorlar, aynı sırada oturuyorlar, aynı meslekleri seçmeyi düşünüyorlardı. İkisi de fenni bilimler alanında çok başarılıydı.

Menesa küçüklükten beri kardeşine hassas davranırdı. Kendisinden bir dakika daha sonra doğmuş olmasından ötürü de ona “Gülüm” diye seslenirdi. Bazen Meryem okuldan eve üzgün geldiğinde, “Gülüm seni kim üzdü? Söyle bana. Ben onların icabına bakarım!” diyerek sanki korumacı bir abla gibi davranırdı. Bu üniversite yıllarında bile böyle devam etti. Menesa korumacı bir abla modunda, Meryem ise daha sakin, ürkek ve nahif kardeş modunda oldu hep. Aralarındaki bir dakikalık zaman dilimi yaşamları boyunca onları etkileyecek gibi görünüyordu.

Asil Bey, kızlarının ikisinin de kendi işiyle ilgili bir alanı okumalarını istiyordu. Ama Menesa'nın hayalleri çok başkaydı. Asil Bey'in isteğini kıramayan Meryem, Uluslararası Ticaret bölümünü okudu ardından Gemi ve Liman İşletmeciliği doktorasını yaptı. Menesa ise daha hareketli bir hayatı sevdiği için Adli Bilimleri okudu. Adli ve idari soruşturmalar sırasında elde edilen maddi delillerin incelenmesi ve değerlendirilmesi her zaman ilgisini çekmişti.

Ardından henüz yaygın olmayan bir alana gözünü dikmişti Menesa. Adli Entomoloji¹ okumayı hedeflemişti.

Pek kimsenin cesaret edemediği için seçmediği ve o nedenle de ülkemizde henüz bilinmeyen bu alanı okuması için Almanya'ya gitmesi gerekiyordu Menesa'nın. Asil Bey ve Emine Hanım bu mesleğe hiç sıcak bakmıyorlardı. Her iki kızını da istedikleri özel üniversitede okutmaya güçleri vardı. Bunu da onlara teklif etmişlerdi. Ama yurt dışını hiç istemiyorlardı. Her ne kadar büyüseler de yavrularından uzak kalmayı istemeyen anne babalardı onlar.

Meryem uysal yapısıyla babasının istediği alanı hiç sesini çıkartmadan okumaya razı olmuştu. Oysa mimarlık okumak istiyordu ama babasının isteklerini yerine getirmek onun için kendi isteklerinden önce geliyordu. Fakat Menesa öyle değildi. Üniversite sınavında çok başarılı bir puan almış olmasına, o puan ile ülkemizin en önde gelen mühendislik veya tıp okuyabilecekken pek de yaygın olmayan bir alanını okumak istemişti. Tabii bu durum Asil Bey'in hoşuna gitmiyordu. Bu hoşnutsuzluğunu da kızına yansıtmayarak sadece esprilerle, "Benim asi ruhlu kızım! Sen çürümüş cesetlerin üzerindeki böcekleri inceleyerek o insanın ne zaman öldürüldüğüne mi karar vereceksin? Bak demedi deme, kısa sürede psikoloğa ihtiyacın olacaktır!" derdi zaman zaman.

"Olsun baba. Ülkemizin ilk Adli Entomologu ben olacağım. Bu korkutucu bir şey değil. Ben hazırım bu mesleğe. Hem bir de şöyle düşün baba; bir insan günler ya da haftalar önce öldürülüyor ve ormanlık bir alana atılıyor. Onu buluyorlar ve ne zaman öldüğünü anlayamıyorlar. Bu nedenle de bazen katilin

1 Adli entomoloji yani biyokriminal entomoloji; adli tıbbı yardımcı olan bir yan alandır. Ceset üzerinde bulunan böcek ve diğer eklembacaklıların ergin ve larvalarından maktûlün (cesedin) ölüm zamanını doğruya yakınlıkta tahmin etmeye çalışan bir bilim dalıdır. Böceklerin yumurta, larva, pup ve ergin olmak üzere farklı yaşam evrelerine sahip olması ve evrelerin farklı zamanlarda ve cesedin farklı bölümlerinde görülmesi adli entomolojinin yoğunlaştığı noktalarıdır.

kim olduğu bilinmiyor. O katil aramızda dolaşmaya devam ediyor. Ama benim mesleğimle o cesedin üzerine gelen böceklerin gün hesaplamasıyla ne zaman öldürüldüğü tespit ediliyor. O tespit edilen tarihte ölen kişinin kimler ile görüştüğü araştırılıyor ve böylelikle katile ulaşıyor. Ben insanlığa hizmet için bu mesleği seçiyorum.”

“Her mesleğin insanlık için yararı vardır. Öğretmen kendi için mi çalışıyor? Nesilleri eğitiyor. Doktor can kurtarıyor. Hukukçu kendi için mi çalışıyor? Suçsuz olanların savunmasını kim yapacak? Tamam, seçtiğin meslek çok kıymetli bir alan. Lakin bir bayan için hiç uygun değil. Kadınlar nahif yapılıdır. Her gün ceset görmeyi kaldıramayabilirsin. Psikolojin bozulur. Sen de Meryem gibi benim işim ile ilgili bir alanı seçseydin hem işimizi daha da büyütürdük hem de dingin bir hayatın olurdu. Sık sık yurt dışını gezer gelirdin.”

“Baba sen beni Almanya’ya bir yıllık eğitime bile göndermek istemiyorsun. Ama şimdi de yurt dışını gezer gelirdin diyorsun.”

“O başka bir durum. Bizim gemilerimizde kendine özel kamaranda yurt dışına gitmen başka bir şey. Ceset üzerine gelen sinekleri, böcekleri incelemek için yalnız başına yurt dışına gitmen başka bir şey. Hem bizim gemilerin başına geçsen, ben de yanında olurum.”

“Babacığım biz büyüdük artık. İyiyi, kötüyü öğrettiniz bize. Kendi başımıza da ayaklarımızın üzerinde durma zamanımız gelmedi mi?”

Bu cümle üzerine annesi Emine Hanım hemen söze girdi.

“Evet, büyüdünüz. Ama yetmiş yaşına gelseniz de siz bizim hâlâ küçük kızlarımız olarak kalacaksınız. Anne babalıktan emekli olunmuyor ki kızım. Bizi de anlayın lütfen. Sizleri bir gün görmediğimizde biz çok kötü oluyoruz. Şimdi sen de kalkmış Almanya’ya gitmek istediğini söylüyorsun.”